

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EMILIO FELICE

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΠΗΡΕΤΟΥΣΑ στη φρουρά του Μαρόκου, δυό χρόνια τώρα, όταν ειδοποιήθηκα ξαφνικά από τον παιδικό μου φίλο Λουίτζι Πεσοάρι, ότι διορίστηκα σε μία εταιρεία μεταλλείων κ' ότι επρόκειτο να εγκατασταθώ στο Φέξ, απεσταλμένος από την εταιρεία του.

Ή είδησι αυτή μ' ενθάρσυνε, γιατί έτσι θα είχα συντροφιά ένα χαριτωμένο αντίτρογγο. Ο φίλος μου ήταν νεόπαντρος με γυναίκα. Μόλις έφτασαν στο Φέξ, έτρεξα να τους συναντήσω άμεσα κ' έπαιξα με τους φίλους του 'Ατλάς, την Τάζα, το Σαμπου και τη Μοσνές, όταν ήνε τα περίφημα στροφοκαμηλοτροφέια.

Ένα βράδυ ο Λουίτζι είχε της γυναίκας του πώς θάρσυνε για κάποιο μακρινό ταξιδάκι, που θα διαρκούσε δυό μήνες, στις χώρες του 'Ατλάς και του Ρίφ, μέχρι της Τάζα και των 'Ισπανικών ονδρών. Επρόκειτο για την αναζήτηση πετρελαιοφόρων πηγών.

Είχα καθήκον στην περίπτωση αυτή να πείσω το φίλο μου να μ' πάει μαζί του και τη γυναίκα του— όπως λογάριαζε— γιατί, εκτός του ότι επρόκειτο περί δυσκόλου ταξιδιού, ήταν φόβος να πείσουν στα χέρια των επαναστατημένων φίλων του Ρίφ.

Ο φίλος μου άκουσε τη σύστασή μου. Έν τούτοις, για να κάμουν το χωρισμό τους λιγώτερο αίσθητο, πήρε ο Λουίτζι μαζί του όλα τα σύνεργα του άνοματου, όπως άλλωστε ήταν υποχρεωμένος, γιατί έπρεπε να επικοινωνή με την εταιρεία του. Έκανε λοιπόν μία εγκατάσταση ραδιοφώνου στο σπίτι του κ' έτσι κάθε μέρα μιλούσαν θαυμάσια οι δυό σύζυγοι.

Σας άρχες όλα πήγαιναν καλά. Η κυρία Πεσοάρι, τότε μόνο μελαγχολούσε κ' άνησυχούσε, όταν το καρβάνι, αναγκασμένο να κάνει παύσεις, έκανε τη συσκευή του άνοματου και σταματούσε ή επικοινωνία με τον άγνωστο της αντίοιλη.

Την όγδοη βδομάδα, το καρβάνι, σπύθησε στις όχθες του Μούχν, κοντά στην Κιφάνα.

Αυτή η στάθμευση κοντά στις επαναστατημένες χώρες των Ρίφ, με κρατούσε σε πολλή ανησυχία. Χωρίς να πω λοιπόν τίποτε της κυρίας Πεσοάρι, πήγα στα γραφεία της εταιρείας κ' έκανα τις σχετικές συστάσεις. Αυστηρός όμως, δεν σκεφτόντουσαν ν' ανακαλέσουν την άποσπότη. Κι αυτό δρούμα εκτυλίχτηκε ραγδαία!

Ένα βράδυ, η κυρία Πεσοάρι ήταν εξαπλωμένη στο ντεβάνι της κ' άκουγε από το ραδιόφωνο την άγαπημένη φωνή του Λουίτζι, ο οποίος μέρ' από τη σπηλιά του της δηγόταν τα νέα του. Οι επαναστάτες δεν τους είχαν εννοχλήσει ως τη στιγμή αυτή και ήταν έντελως ήσυχοι.

Έξαφνα, η δύστυχη γυναίκα πετάχτηκε από τη θέσι της τρομαγμένη. Στο μεγάφωνο ακούστησαν χρομετίσματα άλλωγων, ύστερα ένας άγριος καλαπορός, φωνές, πυροβολισμοί, Γεμάτη φρίκη και άγωνα, η κυρία Πεσοάρι γονάτισε μπρός στη συσκευή του ραδιοφώνου και φώναξε με οργισμένη φωνή:

— Λουίτζι μου, τι τρέχει; Τ' είν' αυτά που άκουω; Αυτά τ' άλλα, οι πυροβολισμοί;

— Πούχασε, αγαπημένη μου! ακούστηκε η φωνή του συζύγου της. Μερικοί ίθαγενείς διασκεδάζουν, τραγουδώντας και χορεύοντας! Μην ανησυχείς! Δεν είναι τίποτα.

Μά άμεσα την ίδια αυτή στιγμή ένας πυροβολισμός ακούστηκε στο ραδιόφωνο και συγχρόνως η τρομαγμένη φωνή του Λουίτζι:

— Λουκία... Λουκία μου... Άντιό!...

Ήταν κολλ' βαθύ το χτύπημα αυτό για την εδαισθητή φωνή της άτυχης γυναίκας. Η Λουκία τρελλάθηκε την ίδια αυτή στιγμή. Μία ζάλη, ένας σκοτεινός πέλλος, απόλυτος στα μάτια της ξαφνικά, πετάχτηκε έξω θρηγώντας και ξεφωνίζοντας, σαν κνηρημένη, και χάθηκε μέρ' στα σκοτάδια της νύχτας, παύροντας τους κάμτους, μ' όλα το παγερό κρη.

Μία μόνη σκίνη κρηγούσε στο μυαλό της: Να χαθώ, να ξεχάσω, να πεθάνω! Μπροστά της, σε λίγων βηματιών απόσταση, κυλούσε τα βουβά νερά του ο τρομερός Σαμπου. Τ' άσφοιτισμένα από το φεγγάρι νερά του, τραβούσαν τη δυστυχισμένη νέα, σαν σ' ένα σεντόνι λήθησι! Ακόμα ένα βήμα κ' όλα θα τ' αφέλαζε ή βαθείά, ή νεκρωκή σιωπή της νύχτας.

Έξαφνα όμως, ένα δυνατό κρη την άραξε και την κρηφωσε στη θέσι της. Ήταν ο 'Ατλάς, ο πιστός κρηφός ύπηθέτης της, που την είχε πάρει ξαφνικά. Τη σήκωσε άμεσα στην αγκαλιά του και την έφερε γρήγορα— γρήγορα στο σπίτι τους.

Η κυρία Πεσοάρι βρίσκει τώρα ξαπλωμένη στο καρβάνι της, με δυνατό πυρετό.

Όταν συνέβησαν τα θλιβερά αυτά γεγονότα, έργο βρισκόμουν μακριά απ' το Φέξ.

Είχαμε άρχισε έναν άγριο πόλεμο με την επαναστατημένη φωνή των Ριφάνων, που κρημνούσαν απάνθρωπα, σαν λυσσασμένα σκυλιά κ' άλλοιμονο στους αιχμαλώτους που έβριαναν! Τότες κατακρηφουρούσαν άμεσα!

Όταν γύρισα στο Φέξ, έτρεξα να επισκεφθώ την κ. Πεσοάρι. Η άτυχη γυναίκα δεν με γνώρισε όσώσο, είχε χαμένα κρη τα λογικά της, θρηγούσε και φωνάζε το λατρετό της σύζυγο.

Έφυγα από το σπίτι της με την ψυχρή βαρεία και γούρα και κάθησα στη βεράντα του ξενοδοχείου μου. Σε λίγο ήρθε εκεί ένας άεραφός αξιοματωός, φίλος μου. Τον ρώτησα από πού έρχόταν.

— Έρχομαι, φίλε μου, μέρ' απάντησε από μία κατοικησι των συγκατακρησι των επαναστατιών. Το σπουδαίο όμως δεν είν' αυτό, αλλά το ότι γύρισα πίσω κ' έβαν ανέλπιστο σύντροφο.

— Δεν σ' καταλαβαίνω, τού είπα.

— Θα μ' έννοήσης, μέρ' απάντησε, όταν θα σου διηγηθώ την περιπέτειά μου. Άκουσε, λοιπόν. Πετόντας πάνω απ' τις ξηφρες ένιπυσε των επαναστατημένων κρηλών, άντελήφθημ ξαφνικά πώς έπαθε μία βλάβη το μωτέρ μου και κατάλαβα με φρέση πώς σε λίγο θάπερα. Ωστόσο, μπόρεσα με διάκρηφους έλιγμούς να προσκεφθώ κρηναικά, κοντά σε μία μεγάλη σπηλιά.

Μπαίνοντας μέρ' στη σπηλιά αυτή, άντικρησα τρία πιθήματα κρηλών κ' έναν τεταχιο λευκό, βαρεία πληγωμένο, που προσκεφθηκε να απελοπηθή τα τραυμάτια του.

Άμεσα, χωρίς να γίνω κρηρό, τον βοήθησα όπως κρηρούσα, έφτιαξα τη βλάβη του μωτέρ μου, τον έβαλα στο άεροπλάνι μου κ' έφυγα άμεσα, προτού με προλάβουν οι Ριφάνοι. Τον έφερα έδω, ζωντανό ακόμα, και εδουπήσα και τον περιέλαβε το στρατιωτικό νοσοκρημείο...

Μήπως έμαδες πώς λέγεται ο τραυματίας αυτός; ρώτησα το φίλο μου άεροπλάρο.

— Είνε κάποιος... Λουίτζι Πεσοάρι, ο πάλλιλος της εταιρείας των μεταλλείων, κ' αποκρηθηκε.

Τινάχτηκα έναινο σαν τρελλός κ' έτρεξα άμεσα στο νοσοκρημείο. Βρήκα εκεί το φίλο μου Λουίτζι σε κακή χάλια. Μόλις με είδε, με ρώτησε με διακρηφόμενα μάτια και υποστυμένη φωνή:

— Πού είνε η Λουκία μου; Την είδοποισα από τόσες όρες κ' ακόμα κρηρή. Με πόση άγονία την περιμένο! Μά γιατί δεν ήρθε ακόμα; Μήπως έπαθε τίποτα;

Τον καθησύχασα με παρήγορα λόγια, ένώ την καρδιά μου πλημμύριζε μία φροκλή απελασία. Σε λίγο έπρεπε να του φέρω την άγαπημένη του γυναίκα, την Λουκία του...

Πώς θα την άντικρησα όμως, έτσι τρελλή καθώς ήταν; Γ' αυτό προετίμασα το φίλο μου, λέγοντάς του πώς η γυναίκα του είχε πάθει από ύστερία, έξ αιτίας της μεγάλης συγκρηφησης που δοκίμασε καθώς βρισκόταν μπρός στο ραδιόφωνο κ' άκουσε όλες τις λεπτομέρειες του τραυματισμού του.

Το τέλος όσώσο της τραγωδίας αυτής ήταν ευχάριστο.

Όταν η κρημένη ή Λουκία βρέθηκε κοντά στον άντρούλη της, έπανέκρησε άμεσα τα λογικά της!

Ύστερ' από λίγο κρηρό, άφού θεκατέθηκε τελείως ο φίλος μου, το άγνωστο άντρούγγο έφυγε κρηρό από το Μαρόκο, για να ξεχάσει το άγριο εκείνο δράμα της ζωής του, σε μία ζωή ήσυχη, γεμάτη τρηφροτήτητα κ' άγάπη...

Άγριος καλαπορός, φωνές, πυροβολισμοί!...